

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. M.**, zast. JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem se sídlem Senovážné nám. 6, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2007, č. j. 9 Ca 76/2007 – 21,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále jen stěžovatelka) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2007, č. j. 9 Ca 76/2007 – 21 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2006, čj. MHMP307233/2006/DOP-01/Rá, jímž bylo zamítnuto jako nepřipustné její odvolání proti stavebnímu povolení, vydanému Úřadem městské části Praha 7, odborem výstavby dne 24. 6. 2005 pod č. j. 13562/05/1313/Spec.-ob.66/VF.

Městský soud v Praze v odůvodnění svého usnesení konstatoval, že stěžovatelčina žaloba nespĺňovala náležitosti vyžadované ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože neobsahovala žádný žalobní bod, ze kterého by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka podala tuto žalobu obsahující vadu prostřednictvím držitele poštovní licence poslední den lhůty, a soudu tak došla až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, nevyzýval soud stěžovatelku k odstranění vad žaloby, protože se již jednalo o nedostatek neodstranitelný. V této souvislosti městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), uvedla, že podle jejího názoru vymezila žalobní body dostatečně určitě, když „lze nad jakoukoliv pochybnost považovat tvrzením žalobě o povolení stavby konkrétním stavebně právním rozhodnutím proti vůli žalobkyně na jejím pozemku, označeném podle předpisů katastrálního práva a nesjednání nápravy ani žalovaným v naříkaném rozhodnutí za natolik zřejmé vymezení skutkových i právních důvodů nezákonnosti, že ke svému tvrzení postrádá toliko opis napadeného rozhodnutí a důkazy k prokázání uvedených skutečností.“ Namítla, že žalobce nemusí svá dostatečně individualizovaná skutková tvrzení podřadit pod konkrétní ustanovení právních předpisů. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2007, č. j. 9 Ca 76/2007 – 21, a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatelka podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2006, č. j. MHMP307233/2006/DOP-O1/Rá, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné její odvolání proti stavebnímu povolení vydané Úřadem městské části Praha 7, odborem výstavby dne 24. 6. 2005 pod č. j. 13562/05/1313/Spec.-ob.66/VF, poslední den lhůty. Stěžovatelka přitom v žalobě toliko uvedla, že „výše uvedeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech, zejména na právu vlastnickém k pozemku p. č. 121 zahrada v k. ú. Trója, na němž byla povolena stavba: Pražská botanická zahrada – areál západ 1. etapa a žalobkyně se touto žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakož také zrušení zmíněného stavebního povolení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení“. O šest dní později, tj. po lhůtě pro podání žaloby, doplnila stěžovatelka svou žalobu prostřednictvím advokáta, byť jím přiložená plná moc je nesrozumitelná a neurčitá, z něhož již vyplývá, z jakých důvodů považuje stěžovatelka rozhodnutí žalovaného za nezákonné.

Po provedeném řízení Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl rozsudkem ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 As 3/2008 - 42. V odůvodnění zamítavého rozsudku zejména uvedl, že se problematikou odmítání vadných podání zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, nebo v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č. j. 4 Azs 401/2005 - 46, oba dostupné na www.nssoud.cz. Dále připomenul, že otázku formulace žalobních bodů a nutnosti uvádět konkrétní skutková tvrzení řešil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, nebo v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, či v rozsudku ze dne 19. 2. 2007, sp. zn. 4 Azs 158/2006, všechny přístupné na www.nssoud.cz. Ve všech těchto případech byl zaujat názor, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod, z něhož musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce, příp. žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) a odst. 2 s. ř. s.). Pokud tomu tak není, pak může být tento nedostatek soudem odstraňován jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud však není povinen vyzývat žalobce k odstranění těchto vad v případech, kdy lhůta pro podání žaloby již uplynula, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, s jejímž souladem je tento typ řízení koncipován. O takový neodstranitelný nedostatek jde i v případě stěžovatelky, protože v žalobě podané v zákonné lhůtě pouze uvedla, že byla rozhodnutím žalovaného zkrácena na vlastnickém právu k pozemku p. č. 121 zahrada v k. ú. Trója, když na něm byla povolena stavba, což vůbec neodpovídá na otázku, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka se proto mylí, když uvádí, že v žalobě vymezila dostatečně určité důvody, pro které považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka ústavní stížnost, o níž Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2170/08 tak, že napadený rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil, neboť v řízení jež předcházelo jeho vydání bylo porušeno základní právo stěžovatelky na zákonného soudce garantované čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V odůvodnění tohoto nálezu Ústavní soud uvedl, že z dokazování provedeném ústavním soudem vyplynulo, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 2 Azs 54/2007 - 42 vyslovil právní názor, dle kterého „Za žalobní bod, u něhož je třeba se pokusit o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné.“ Současně Ústavní soud dodal, že z tohoto právního názoru vycházejí i některá další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 69/2008 - 148, www.nssoud.cz).

Ústavní soud dále uvedl, že mezi dotčenými senáty Nejvyššího správního soudu (4 As a 2 As) není sporu o tom, že žaloba ve správním soudnictví musí žalobní bod ve lhůtě pro podání

žaloby obsahovat; rozdílné jsou však požadavky na žalobní bod kladené. Senát 4 As v napadeném rozhodnutí implicitně odmítl názor senátu 2 Azs.

Ústavní soud uzavřel, že Nejvyšší správní soud se v napadeném rozsudku zřetelně odchýlil od dřívějšího rozsudku č. j. 2 Azs 54/2007 - 42. Na rozdíl od tohoto rozsudku požadoval, aby žalobní bod byl dostatečně určitý a konkrétní již ve lhůtě pro podání žaloby. Věc měla být předložena k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

Ústavní soud závěrem vyslovil právní názor, že Nejvyšší správní soud má „vydat nové rozhodnutí nyní již v senátě správně složeném“, jímž je míněn tzv. rozšířený senát Nejvyššího správního soudu.

Senát 4 As je nadále toho názoru, že žaloba musí ve lhůtě pro podání žaloby obsahovat alespoň jeden *žalobní bod*, *z něbož musí být patrné, tedy vyplývat odpověď na otázku, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*. Rozhodující senát 4 As tak setrvává na právním názoru, který je podle odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2170/08, odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 54/2007 - 42. Řešení předmětné právní otázky je přitom nutné pro další postup v řízení o kasační stížnosti.

Za této procesní situace nemůže předkládající senát 4 As, vázán právním názorem Ústavního soudu, o věci sám rozhodnout, a proto předkládá věc rozšířenému senátu k posouzení předmětné právní otázky.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Miluše Došková, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Ludmila Valentová, JUDr. Marie Součková, JUDr. Milada Tomková a JUDr. Marie Turková. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděli.

Účastníci řízení mají právo se předmětným právním otázkám vyjádřit ve lhůtě do 14 dnů od doručení tohoto rozhodnutí.

V Brně dne 8. července 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu